

Jeg har rettet det Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, om han vil gaa med til at slette de sidste Linier i den Paragraf, som omhandler dette Spørgsmaal. Jeg har ikke faaet noget Svar. Venstres Ordfører (Moltesen) siger heller ikke noget; men jeg opfatter den ærede Ordførers Udtalelser saaledes, at man vil vedtage Lovforslaget i Landstingets Affattelse og altsaa indeholdende de ofte anførte Linier, og at man ikke vil give vort Parti den absolutte Garanti, vi forlanger paa dette Omraade. Under disse Forhold er der egentlig ikke Grund til at strides mere om den Sag, den ligger klart og aabent, saa at alle og enhver kan tage Stilling til den.

Ordføreren (Moltesen): Naar jeg ikke tog Ordet før, var det, fordi jeg ikke finder, der er nogen som helst Grund til at forlænge denne Debat; jeg tænker ikke, man overbeviser nogen i denne Sag. Men siden man ønsker det, vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at det var naturligvis ønskeligt at have Enstemighed om dette Lovforslag som om et hvert andet; men det har hidtil i hvert Fald ikke vist sig muligt at opnaa det, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det heller ikke vil vise sig muligt fremdeles, hvis vi ikke afslutter nu. Hvad Bekosteligheden angaar, som det ærede Medlem talte om, har alle Partier været enige om alle de Udgifter, Lovforslaget medfører; den er der ikke Strid om. Her er kun Strid om, hvorvidt man skal have denne Tilføjelse, denne Paragraf, der handler om Bierherv, at Ministeren i givet Fald kan gaa til Finansudvalgene angaaende Spørgsmaalet. Hele Spørgsmaalet om Bierherv berører ikke Statskassen i nogen Henseende. Det er ikke Statskassen, der skal ud med noget til disse Tjenestemænd, men der er tværtimod Mulighed for, at Statskassen kan have det billigere, grundet paa Tjenestemændenes Bierherv, i Særdeleshed, da det fra visse Sider er fremhævet, at hvis Tilladelse til Bierherv opgives, har man ikke noget imod at forhøje Lønningerne. Om Bekosteligheden er vi alle enige.

Vi er kun uenige om et ganske enkelt Punkt. I Landstingets Affattelse hedder det, at Udenrigsministeriets Embedsmænd skal, hvis en almindelig Ordning ikke er truffet, opgive deres Bierherv den 1. April 1923. Saa er det, der er tilføjet de Linier, som det ærede Med-

lem vil have ud. Vi ønsker disse Linier bibeholdt, fordi der kan komme saa overordentlig mange Forhold frem, som vi ikke kan have nogen Mening om paa Forhaand, Forhold, som kan være af samme Art som i 1915, da Udenrigsminister Erik Scavenius gik til Finansudvalget for at faa Tilslutning til at beholde en Mand, man den Gang ikke mente at kunne undvære, i Udenrigstjenesten, uanset at vedkommende havde visse Bierherv. Saa gav Finansudvalget — det var kun Folketingets Finansudvalg — Tilladelse dertil.

Spørgsmaalet lægges nu helt og holdent i Finansudvalgenes Hænder; og naar man har faaet en saa bestemt Erklæring som den, man har faaet fra den højtærede Udenrigsminister i den Henseende, kan jeg ikke forstaa, at der kan forlanges mere. Det er Finansudvalgene, der tager Bestemmelse, og hvis et af dem, enten Folketingets eller Landstingets, siger nej, vil Ministeren rette sig efter det. Naturligvis kan Ministeren ikke tale paa sine Efterfølgeres Vegne, men det plejer vist at være saaledes i Praksis, at en saadan Udtalelse binder Efterfølgeren.

Jeg begriber ikke, at man ikke kan se roligt og forstandigt paa dette Spørgsmaal — med forstandigt mener jeg: seende saaledes paa det, at man tager alle Forhold i Betragtning, som kan komme til den Tid. Alle her i Tinget ønsker at komme bort fra de Bierherv, som maatte være skadelige for Embedsmændenes Virksomhed. Der er fremhævet, at der er visse Stillinger som f. Eks. den at være Medlem af Bestyrelsen for det Classenske Fideikommis og den Slags Ting, som ikke kan virke skadeligt; men der kan være andre, om hvilke noget andet gælder, og det er altsaa nu Finansudvalgene, som til sin Tid skal skønne om Forholdet; og Ministeren vil efter min Mening være nødt til at rette sig efter Finansudvalgene, i Særdeleshed efter den Erklæring, den højtærede Udenrigsminister her har afgivet.

Jeg haaber til Trods for alt, hvad der ligger bagved — der kan ligge saa mange Ting bagved, og det er ikke altid helt saglige Ting —, at vi kan samle et Flertal om den Affattelse, Landstinget har givet Bestemmelsen.

Fraenkel: De Herrer, som angriber dette Punkt i Lovforslaget, har det meget lettere end vi, der skal forsvare det under visse Forudsætninger, for det er jo uheldigt affattet (Munterhed). Det er sole-